

Laatbloeier met passie voor

Er was een tijd dat de dahli s van zijn vader hem gestolen konden worden. Veel liever ging Jan Geerlings (58) met zijn vrienden een lekkere pot voetballen op De Glip. Die ruimte was er niet, zeker niet in het stek- en rooiseizoen, want op de dahliakwekerij van zijn vader Cor Geerlings (89) was altijd wel wat te doen. Hij was dan ook al dik in de 30 toen de passie voor de dahlia eindelijk toesloeg. ‘Ik streef naar perfectie.’

Tekst en foto: Monique Ooms

Cor Geerlings is een groot liefhebber van dahli s; als jonge jongen viel hij voor dit gewas en op zijn 24ste ronde hij al zijn eigen kwekerij. “Vader begon hier, aan de Kadijk op de grens van Heemstede en Bennebroek”, vertelt zijn zoon Jan Geerlings. “Hij kon hier een stuk tuin huren en hielp de eigenaar van dit perceel regelmatig een handje met zijn werkzaamheden. Vervolgens kon hij het hele perceel kopen. Hij liet er een huis op bouwen en vervolgens zijn mijn twee zussen en ik hier geboren.” Als kind hoefde Jan niet te denken dat hij zijn snor kon drukken voor de werkzaamheden die op de tuin moesten gebeuren. “Je moest helpen, er was altijd wel iets te doen. Als je even de krant zat te lezen, had je blijkbaar ook wel tijd om iets op de tuin te doen. Ik vond er niks aan, zeker niet als ik wist dat mijn kameraden aan het voetballen waren op De Glip.” Hij koos dan ook niet voor een agrarische opleiding. “Ik wilde voor de klas staan, dus ik ging naar de Pabo. Daarna werkte ik enige tijd in het basisonderwijs en inmiddels ben ik alweer 35 jaar docent aan het Fioretti College in Lisse. Daar geef ik les in Nederlandse taal.”

GEGREPEN

Terwijl hij voor de klas stond, bleef Jan betrokken bij het bedrijf van zijn vader. “Ik hielp altijd mee in de drukke tijden, als er gestekt of gerooid moest worden.” Dat deed hij vooral om vader Cor bij te staan, niet zozeer omdat hij door passie werd gedreven. Dat kwam pas later. “Ik was inmiddels al een jaar of 35 toen ik eens met mijn vader meeging naar de Harrogate Flower Show in Engeland. Daar zag ik wel zulke geweldig mooie dahli s dat ik er helemaal door werd gegrepen. Deelnemers waren bloemblaadjes aan het masseren met wattenstokjes om ze mooi te laten glanzen, ik wist niet wat ik zag. Toen pas realiseerde ik me hoe mooi dit gewas eigenlijk is en dat wij al die schoonheid ook thuis in onze eigen tuin hadden staan. Het

kwartje was gevallen.” Vanaf dat moment stapte hij bij vader Cor in de zaak en werd C. Geerlings omgezet in Geerlings Dahli s. De kwekerij omvat in totaal ruim een hectare. “We hebben hier in Heemstede een showtuin en in Lisse een tuin waar we dahli s kweken voor de knol.”

.....

‘Toen pas realiseerde ik me hoe mooi dit gewas eigenlijk is en dat wij al die schoonheid ook thuis in onze eigen tuin hadden staan’

.....

Jan raakte steeds nauwer betrokken bij de kwekerij en verdiepte zich steeds meer in het reilen en zeilen ervan. “Door de jaren heen ben ik steeds minder op school gaan werken. Van vijf ochtenden ben ik teruggegaan naar drie halve dagen. Op 1 januari 2012 stop ik helemaal op school om me volledig op het bedrijf te kunnen richten. Dan begint hier de stektijd en heb ik het razend druk, dus dat is een goed moment om afscheid te nemen.” Dat hij stopt met lesgeven, heeft deels te maken met het plezier dat hij heeft in het werk op de tuin, en deels spelen praktische redenen een rol. “Mijn vader is natuurlijk ouder geworden en hij kon steeds minder doen, waardoor mijn aandeel groter is geworden. Tot vorig jaar was hij nog heel nauw betrokken, ging nog elke dag aan de gang te om dieven en andere klusjes te doen. Dat vond ie heerlijk. Inmiddels staat zijn gezondheid dat niet meer toe. Hij zit nu in een verzorgingshuis en is hier nog twee dagen per week. Dan geniet hij nog steeds erg van de schoonheid van deze omgeving en van al die prachtige bloemen. Want die passie blijft altijd.”

RIJKDOM

Als we Jan vragen naar de essentie van zijn passie noemt hij ‘de enorme variatie in kleuren en soorten’ en ‘het zoeken naar nieuwe soorten’. Hij beschouwt het als ‘een rijkdom’ om met dahli s te kunnen werken. “Toen ik pas in het bedrijf stapte, zei ik wel eens: ‘Ik weet niet voor wie ik het doe, voor mijzelf of voor mijn vader.’ Maar inmiddels geeft dit werk mij zoveel voldoening dat ik het volledig voor mijzelf doe. Ik steek er dan ook veel tijd in, het bedrijf staat centraal in alles wat ik doe, zelfs als ik voor de klas sta. Elk schooljaar neem ik mijn klas mee naar de tuin zodat ze hier bloemen kunnen plukken en boeketten kunnen maken. Ik heb het hier ontzettend naar mijn zin. Ik hoop dan ook dat ik het - net als mijn vader - heel lang volhoud.” Zijn vader was een enthousiast kruiser van dahli s, hij lanceerde soorten als Glorie van Heemstede, White Ballet en Yvonne. Jan heeft dit stokje van hem overgenomen. “Leuk om te doen, maar ook moeilijk, want er is al zo veel. Van mijn vader heb ik geleerd om weg te gooien, dat kon hij heel goed. ‘Wel aardig is niet goed genoeg, dus weg ermee. Verder ruil ik veel soorten met collega’s uit binnen- en buitenland. Dat levert soms prachtige verrassingen op.”

Het contact met zijn klanten is voor Jan een belangrijke inspiratiebron. “Sinds we hier een pluktuin hebben waarin consumenten bloemen kunnen plukken, krijgen we veel aanloop en dat is leuk. Je hoort direct wat ze van het product vinden. Verder ontvangen we op deze showtuin veel klanten - zowel particulieren als bedrijven - die soorten komen uitzoeken die ze vervolgens bestellen.” De knollen zijn bestemd voor de export, de stekken gaan veelal naar tuinclubs en andere verenigingen in binnen- en buitenland. “Als kleine kwekerij kunnen wij ons niet meten met de grote jongens die uit hun omvang meer rendement kunnen halen en daardoor goedkoper kunnen werken. Wij willen klein blijven, zoveel mogelijk zelf doen en vooral exclusieve soorten op de markt brengen. Daarbij richten wij ons op een zo breed mogelijk spectrum om onze uiteenlopende klantenkring te kunnen bedienen. Ik zal er niet rijk van worden, maar dat hoeft ook niet. We verdienen er een aardige boterham mee. Verder heb ik pensioen opgebouwd in het onderwijs en mijn vrouw Elly staat ook nog voor de klas, dus we hoeven ons geen zorgen te maken. Passie is voor mij belangrijker dan geld.”

AMBITIES

Als hij straks is gestopt in het onderwijs, is Jan volledig eigen baas. “En dat trekt mij wel aan. Ik zet de dingen graag naar mijn hand en als eigen baas kan ik volledig mijn gang gaan.” Jan wil

r dahlia's

Jan Geerlings: 'Geweldig, al die variaties in soorten en kleuren'

zich nogal eens laten meeslepen in zijn 'streven naar perfectie', geeft hij schoorvoetend toe. Bijna verontschuldigend: "Alle paaltjes moeten recht staan en er mogen geen blaadjes op de grond liggen in de tuin. Voordat de bloemen gaan ruien, zorg ik dat ze gesneden zijn. Ik krijg er ook een kick van als de paden mooi geharkt zijn. Het moet er altijd netjes uit zien." Voor de toekomst heeft hij geen grootse ambities. "Ik wil graag op deze voet doorgaan en vooral kwaliteit blijven leveren. Daar rekenen onze klanten op. Verder hoop ik de komende jaren nog wat mooie, nieuwe soorten te winnen. Een blauwe dahlia... dat zou bijzonder zijn. Maar, dat zit er genetisch gezien niet in."

Hij stopt met volle overtuiging met school, maar toch zal hij het lesgeven missen. "Ik maakte zelf mijn lesmateriaal, dat was ook een passie van me." Hoewel het lesgeven vervalt, zal

hij het niet echt rustiger krijgen. "In de stektijd is het gewoon zeven dagen per week werken, dan ben je in het weekend vaak nog druk met gras maaien, schoffelen en dieven. Daar zie ik niet tegenop, integendeel, ik doe het graag." In de drukke tijden kan hij rekenen op hulp van zijn jongste zus - die wel de middelbare agrarische school deed en de bloemistenopleiding volgde -, een goede vriend en zijn vrouw Elly. "Onze twee dochters - van 9 en 11 jaar - vinden het ook erg leuk om een handje te helpen. Ik

heb twee bloemen naar ze vernoemd: Sarah Elisabeth en Anne Cornelia, daar zijn ze erg trots op. Ze zeggen dat ze op een dag de zaak willen overnemen. Maar ja, dat weet je nooit, dat zullen we dan wel zien. Voorlopig is dat niet aan de orde, want ik hoop het zeker zo lang vol te houden als mijn vader." Zoon Jelle - van 13 jaar - heeft geen affiniteit met de groenwereld. "Dat geeft helemaal niks, ik ga hem zeker niet dwingen. Ik begon het zelf pas op mijn 35ste echt leuk te vinden, dus..."

Resumé

Zijn vader was gek op dahlia's, maar voor Jan Geerlings was 'de tuin' vooral een bron van werk op momenten dat hij liever andere dingen deed. Hoewel hij altijd meehielp waar hij kon, kwam de echte passie pas toen hij de 30 al was gepasseerd en een loopbaan had opgebouwd in het onderwijs. Inmiddels praat hij met net zo veel liefde en passie over het product als zijn vader altijd deed.